

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 740: Thọ Trì Đọc Tụng Kinh Này. Vô Minh Của Người Ấy, Liên Chịu Sự Huân Tập Của Chân Như

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 063)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu có người có thể thọ trì đọc tụng kinh này. Vô minh của người ấy, liền chịu sự huân tập của chân như. Tri kiến của người ấy, liền chịu sự huân tập của Phật trí. Tất cả đều nhờ sự gia bị của Đức Phật Như Lai, mà thành tựu vô lượng vô biên công đức.】

Từ chỗ này chúng ta biết được, Phật Bồ Tát bảo hộ chúng sanh như thế nào, gia trì chúng sanh như thế nào. Đây là điều mà người học Phật chúng ta không thể không biết. Nếu không, sẽ biến thành tu mù luyện đui, một mực mê tín, như vậy thì chẳng đạt được tư hào lợi ích nào của Phật Pháp. Phật Bồ Tát bảo hộ chúng ta, gia trì chúng ta, có thật sự có việc này hay không? Quả thật là có việc này. Sự việc ấy nằm ở đâu? Đoạn văn này đã giảng cho chúng ta rất rõ ràng. Nếu người có thể thọ trì đọc tụng kinh này, mấu chốt vẫn là ở hai chữ “thọ trì”. Nói về thọ trì, điều thứ nhất, ý nghĩa được giảng trong kinh đã thấu rõ rồi, cho dù không thể thấu rõ triệt để, thì cũng có thể thấu rõ được đại khái; tiếp đến là phải nghiêm túc nỗ lực phụng hành, nói cách khác, chúng ta phải đem những điều Phật dạy dỗ chúng ta trong kinh, thực hành được ở trong cuộc sống. Nếu như không làm được, thì không thể tính là thọ trì, nhất định phải làm được. Điều quan trọng nhất trong bộ kinh này, Phật dạy chúng ta phải nhìn thấu vũ trụ nhân sanh, “*nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (hết thảy pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng), thường thường ghi nhớ ở trong lòng. Đối với chính mình, đối với người, đối với sự việc, đối với hết thảy vạn pháp, phải thường thường quán như vậy, quán là quan sát, hết thảy pháp hữu vi này là giả, không phải là thật. Trên mặt hành trì, cũng có nghĩa là trong sinh hoạt thường ngày, trong công việc, phải đem phiền não, âu lo, vướng bận buông xuống, đây mới gọi là thọ trì. Đọc tụng bộ kinh này, vì sao phải đọc tụng? Mỗi khi đọc tụng một

biến, là nhắc nhở chúng ta một lần, để tránh bị quên mất đi. Không thường xuyên đọc tụng, thì những lời giáo huấn này của Phật đều sẽ bị quên mất. Cho dù không quên mất, nhưng mỗi khi đọc một biến thì cũng giống như Phật đích thân giảng lại cho chúng ta một lần vậy, ở trong đây tự nhiên có một cảm giác vô cùng gần gũi thân thiết, như Đức Phật đang đích thân thuyết pháp ngay trước mặt chúng ta. Cho nên mỗi khi đọc một biến, vô minh ở trong lúc không hay không biết, liền chịu sự huân tập của chân như. Chân như là gì? Kinh điển chính là chân như. Thế nhưng kinh điển có phải là chân như hay không, rốt cuộc có bao nhiêu sức mạnh, chúng ta có thể cảm nhận được, mấu chốt này hoàn toàn là ở thọ trì. Bạn thọ trì được một phần, liền nhận được một phần huân tập; thọ trì được hai phần, liền nhận được hai phần huân tập. Nếu như ngày ngày chỉ niệm, niệm rồi cũng không hiểu ý nghĩa, cũng không thể y giáo phụng hành, vậy thì không có tác dụng gì lớn, sức mạnh huân tập vô cùng mỏng manh, cho nên mấu chốt nằm ở sự thọ trì.

“Tri kiến của người ấy liền chịu sự huân tập của Phật trí”, kinh điển là sự hiển hiện trí huệ của Như Lai, là trí huệ Kim Cang. Chúng ta đọc tụng một biến, tri kiến của chúng ta cũng không hay không biết chịu sự huân tập tri kiến của Như Lai, giống như trong kinh Pháp Hoa nói “Phật trí Phật kiến”, “*ưng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm*” (nên không có chỗ trụ mà sanh tâm ấy) là Phật trí Phật kiến, “*phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*” (phàm những gì có tướng đều là hư vọng) là Phật trí Phật kiến. Thường thường đọc tụng, thường thường chịu sự huân tập trí huệ của Phật, trong lúc không hay không biết liền nhập vào Phật trí kiến, đây chính là được Đức Phật Như Lai gia trì, đây chính là sự bảo hộ chân thật của chư Phật Bồ Tát. Đây không phải là giả, không phải mê tín. Cho nên mấu chốt là ở hai chữ “thọ trì”, hai chữ này ở trong bộ kinh này được lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Thế Tôn là chỉ e chúng ta lơ là sơ suất, nên không ngừng lặp lại, như vậy tự nhiên liền thành tựu vô lượng vô biên công đức. Cho nên Phật biết người này, Phật cũng thấy người này; mười pháp giới vô lượng vô biên chúng sanh, trong tâm khởi lên một ý niệm chư Phật Bồ Tát đều biết rõ. Có một số ý niệm không quá mãnh liệt, gọi là những ý niệm vi tế, có khả năng khi khởi lên, chính chúng ta vẫn chưa nhận biết được, nhưng chư Phật Bồ Tát đã sớm thấy rõ ràng. Sự việc này, mọi người đọc Kinh Vô Lượng Thọ chắc hẳn đều thấm thía sâu sắc điều này. Phật ở trong Kinh Vô Lượng Thọ nói với chúng ta: đại chúng ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, không phải nói là A Di Đà Phật, Quán Âm, Thế Chí, không phải vậy; phàm là những người vãng sanh đến thế

giới Cực Lạc, cho dù là người vãng sanh hạ hạ phẩm ở cõi Phàm Thánh Đồng Cư, vừa đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì năng lực của họ dường như đều được khôi phục. Năng lực thiên nhãn nhìn thấu suốt, thiên nhĩ nghe thấu suốt của họ, so với A La Hán mạnh hơn rất nhiều. Thiên nhãn của A La Hán chỉ có thể nhìn thấy một tiểu thiên thế giới, nếu xét trong hàng đệ tử A La Hán của Phật Thích Ca Mâu Ni, Tôn giả A Nậu Lô Đà là thiên nhãn đệ nhất, năng lực của Ngài là do tu tập mà thành tựu, năng lực thiên nhãn của ngài lớn bao nhiêu? Ngài có thể nhìn thấy một tam thiên đại thiên thế giới. Cũng có nghĩa là ngài có thể thấy được một đại thiên thế giới, lớn hơn rất nhiều so với A La Hán thông thường, A La Hán thông thường chỉ có thể thấy một tiểu thiên thế giới. Thế nhưng quý vị thử nghĩ xem, những người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc kia, có năng lực thiên nhãn nhìn thấu suốt, ý nghĩa này chính là nói rõ ràng, tận hư không khắp pháp giới, vô lượng vô biên cõi nước chư Phật, họ đều có thể nhìn thấy được.

Năng lực đó của họ, năng lực Lục Thông, gần như là hoàn toàn giống với Bát Địa Bồ Tát, Bát Địa của Viên Giáo, chân thật không thể nghĩ bàn! Cho nên vì sao hết thảy chư Phật đều vô cùng tôn kính đối với A Di Đà Phật như vậy, nói thật ra là đều có đạo lý. Mỗi một người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, những người vừa mới sanh về đó, những người đời nghiệp vãng sanh, năng lực thần thông đều lớn giống như Bát Địa Bồ Tát vậy, đây là điều mà trong hết thảy cõi nước chư Phật không hề có. Thế gian này của chúng ta từng li từng tí đều không giấu được đại chúng ở thế giới Tây Phương Cực Lạc. Số người đó không có cách nào đếm tính được, trong Kinh Vô Lượng Thọ có tỷ dụ, quý vị đọc qua thì hẳn sẽ biết, không thể nào tính đếm được. Đẳng Giác Bồ Tát cũng không tính ra được, chân thật đúng như câu nói “chỉ có Phật với Phật mới có thể rốt ráo”. Ngày nay chúng ta rất may mắn, cơ duyên quá tốt rồi, được thân người, nghe được Phật Pháp, có thể gặp được pháp môn này. Nếu như trong đời này đem sự việc này lơ là bỏ qua, thì thật sự là vô cùng đáng tiếc! Nhất định phải nắm chắc lấy, lão thật niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ, thành tựu vô lượng vô biên công đức.